

Відгук про книгу:

СЕБАСТЬЯН ТЕГЗА. «ДОРОГА. ПІЗНАЮЧИ КРАСУ ТА СИЛУ ХРИСТІЯНСТВА».

Рівне: Формат-А, 2020. – 420 с. ISBN 978-617-515-351-2 (hbk). 300.00 UAH

Подорожі та знайомства з різноманітними культурами, читання книг і відвідування картинних галерей – все це збагачує людину, розширює її світогляд. Та, напевно, одним з кращих способів буде знайомство з людьми, але не просто поверхневе спілкування, і відкриття для себе внутрішнього світу людини.

Читання книги Себастьяна Тегзи «Дорога» подібне до відкриття скарбниці людського мислення. У цій книзі автор ставить собі гострі світоглядні запитання, шукає на них відповіді, багаторазово формулює контрастні тези, наче відточуючи з кожним реченням визначення того чи іншого поняття, досягаючи максимальної ясності в тому, що туманне чи нечітке.

Книга є збірником коротких записів, які були спочатку записані у вигляді постів у профілі автора на Фейсбуці. І вже згодом усі записи, що накопичилися за 7 років написання, були оформлені у вигляді книги «Дорога». Дорога, шлях - одна з перших назв християнства і це точно відображає ідею того, як впродовж слідування за Христом, автор осмислює всю панораму християнського життя. «Ця книга розповідає про красу та силу християнства; і водночас вказує на те, що її написання – це плід моєї особистої дороги віри», визнає автор. (с. 7)

Книга складається з трьох розділів: Бог, Людина та Народ. У першій частині порушуються такі теми як Слово Боже,

Євангеліє, хрест, викуплення, благодать. Тобто всі ті теми, які допомагають краще побачити «Бога, який спасає». У другій частині осмислюється суд, спасіння, гріх, відповідальність, духовна боротьба та інші теми, які розкривають образ «людини, яка приймає спасіння». А в третій частині вже піднімаються такі питання як церква, пастирство, богослужіння, реформа, богослов'я, суспільство та ін., тобто все те, що необхідно, щоб описати «народ, який живе спасінням».

У книзі звучить чимало гострих запитань та емоційних метафор.

«Якщо духовна спільність неспроможна втілитись у реальній громаді – вона не варта й ламаного шґага. Тоді все це тільки фантазії і пуста балаканина. Слово не підтвержене ділом – це банальне голослів'я. Балачки про так звану «вселенську» церкву без приналежності до конкретної помісної громади – це духовне словоблуддя. Що це за духовність така висока, яка неспроможна до елементарної посвяти, вірності, християнської терпеливості та братніх взаємин у церковній громаді?» (с. 270)

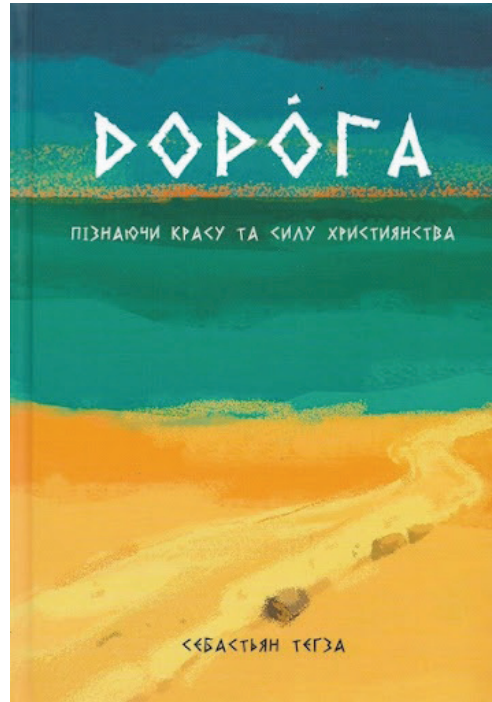
Або образних порівнянь, не позбавлених гумору.

«Що таке жінка? За сім років подружнього життя я прийшов до висновку, що це такий пристрій, який створив Бог, щоб стягувати чоловіка з небес на землю. І це не просто пристрій, це справжній засіб благодаті та сильний інструмент освячення». (с. 319)

А є гострі пророчі настанови, що актуальні і для церкви, і для суспільства: «Настане час, коли в церкві місце пастирів, що кормлять овець, займають клоуни, які розважають козлів — провіщав колись Чарльз Сперджен. Водночас Святе Письмо навчає, що пастирів дає Бог. Ба більше, не тільки пастирі, але й усе є від Бога: і пастирі і клоуни. Просто, пастирями Він нас благословляє, а клоунами карає. І якщо все так, як каже Писання, то перше, що нам треба робити, це просити Бога, щоб не карав нас клоунами, а благословив справжніми пастирями. Друге, не любити клоунів, не йти за ними і не давати їм гроші». (с. 294-295)

Мені подобалося відкривати цю книгу вранці або ввечері, неквапливо прочитуючи одну за одною коротку замальовку на обрану тему. А потім зупинятись і думати, як би продовжив її я. Стиль написання не подавляв, але швидше підштовхував і спонукував продовжувати дописувати книгу з автором. Є книги-щоденники, стиль написання яких, подібно до книги рекордів Гіннеса, захоплює, дивує, але є недоступним для повторення або реалізації. Та є книжки, після яких хочеться продовжити самому, оформити свої ідеї. Для мене ця книга була подібною до трампліну, — для власних роздумів і нотаток. Деякі тексти змушували переосмислювати разом з автором ті чи інші теми.

Думаю, що людей можна порівняти із дверима. Одну відкриєш, а там вузька й тісна кімнатка приземлених інтересів, хоча на вигляд двері показні й великі, іншу відчиниш, там просто коридор прагматизму, а ось трапиться двері — незнайомі й непривабливі, а за нею — цілий всесвіт. Мабуть, щось подібне сталося у мене із книгою Себастьяна. Це не бестселер, не та книга, яку масово обговорюють у соцмережах, але

це ті двері, відчиняючи які ти знаходиш прихований шлях духовного розвитку людини, її духовного становлення. Читаючи цю книгу, я ніби знаходив друга — і хоча з ним ще не знайомий особисто, але вже знаю про нього дуже багато.

Часто картинні галереї роблять окремі експозиції етюдів та ескізів до знаменитих картин, щоб показати, як народжувалися шедеври. У Третяковській галереї є окрема зала присвячена лаштункам епічної картини «Явлення Христа народу» Олександра Іванова. Художник створив понад 600 малюнків, перш ніж взятися за полотно. Книгу «Дорога» я сприйняв як можливість зазирнути за лаштунки, де автор відточує етюди і готується до чогось більшого. До свого «Явлення Христа народу» — бо саме цю мету переслідує Себастьян Тегза, щоб через його тексти багато людей ясно побачили славу Христа.

*Роман Калашніков,
Одеська богословська семінарія,
Одеса, Україна*